

Quý vị có biết tại sao trên nóc các giáo đường lại có hình cây thánh giá không? Thánh giá hay cây thập tự không phải là một hình ảnh đẹp 2,000 năm trước nhưng đó là hình ảnh của đau thương và chết chóc. Thập tự hay thập giá là hình ảnh hãi hùng mà người La-mã đã đặt ra để cảnh cáo người đường thánh giá không ai dám nổi lên chống lại chính quyền La-mã. Hàng ngàn người đã bị treo hình, tay chân bị đóng đinh vào hai thanh gỗ ghép lại thành hình chữ thập. Lịch sử cho biết đóng đinh trên thập giá là một trong những phương pháp xử tử tàn ác nhất vì nạn nhân không chết ngay nhưng hấp hối hàng giờ, hàng ngày, có khi đến cả tuần lễ treo thân giữa trời. Cùng với đau đớn là nỗi nhục nhằn vì nạn nhân bị lột hết quần áo và bị án treo bên cạnh để bêu rủa, để răn dè.

Nhưng người sống trong thế kỷ thứ nhất ghê sợ và không muốn nhìn hình ảnh của thập giá. Nhưng ngày nay thập giá là hình ảnh của đức, của tình thương. Thập giá là dấu hiệu của giáo đường, của bình yên, quí giá của những người Bức Áo đỏ mang hình thập giá. Công quan thiện nguyện quốc tế, chuyên lo cứu nạn nhân thiên tai, hỏa hoạn, lo vụ án tử binh, tìm kiếm thân nhân thất lạc là Hội Hồng Thập Tự Quốc Tế, mang dấu hiệu chữ thập đỏ.

Tại sao một hình ảnh chết chóc, ghê rợn lại biến thành hình ảnh của tình thương, và yêu, ôm ấp, thánh thiện, tôn nghiêm? Tất cả chỉ vì một người, một người được biết đã chết trên cây thập tự đó. Người đó là Chúa Cứu Thế Giê-xu, con người vô tội, vì tội của nhân loại, chịu chết, treo thân trên thập giá. Chúa Giê-xu phán. “Khi Ta đã được treo lên khi chết, Ta sẽ kéo mọi người đến với Ta.”

Lời tuyên bố này đã trở thành sự thật. Thập giá đã trở thành một sức mạnh thu hút mọi người đến với Chúa. Hình ảnh của án phạt đã trở thành hình ảnh của tình thương. Hài hùng, chết chóc đã biến thành an vui, hy vọng, tất cả chỉ vì Đấng vô tội đã mang tội cho ta. Thập giá là nỗi tình thương và chân lý đã gặp nhau, nỗi công chính và bình an đã hôn nhau. Nỗi Trỗi và người có thể giao hòa, con đường giải thoát được rỗng rang và gánh nặng tội lỗi rơi xuống, không bao giờ tìm thấy nữa.

Chúng ta đang sống trong Thời Thánh, thời kỳ niềm tin nhưng thối nát khó Chúa Cứu Thế Giê-xu gánh chịu vì nhân loại. Nhưng người đã gọi thời kỳ này là Ngày Thay Đổi Cuộc Đời Thế Giới. Thời kỳ này, các dân tộc giải có lẽ đã không thay đổi trong bảy ngày này 2,000 năm trước, nhưng những việc xảy ra trong thời kỳ này 2,000 năm trước đã ảnh hưởng đến đời sống con người và lịch sử toàn thế giới.

Vấn đề chính của con người là vấn đề tình giao, là mối quan hệ giữa người này với người kia, với cộng đồng, với xã hội mà mình đang sống, với bản thân và trên hết với Đức Phật Thích Ca. Đức Phật dạy chúng ta, ban cho chúng ta sự sống và hạnh phúc. Chúa Kitô ban hạnh phúc đi, chúng ta không còn gì nữa. Đức Phật dạy con người có ý nghĩa hay không tùy thuộc nơi mối tình giao đó, bởi vì nếu con người chỉ sinh ra, lớn lên, sống một thời gian rồi chết thì đức Phật dạy chúng ta có ý nghĩa gì. Phật có một cái gì sâu xa hơn, triết học của Phật. Cái sâu xa và triết học của Phật đó là đức Phật tâm linh, là phẩm hạnh của giao tiếp với Đức Phật Thích Ca.

Nếu phẩm hạnh của chúng ta không được tình giao với Đức Phật Thích Ca, chúng ta giống như một người không có sự sống. Chúng ta vẫn sống trong thân xác, vẫn có đức Phật sống tinh thần, tình cảm, trí thức nhưng tâm linh chúng ta hoàn toàn chết vì không được liên lạc với Đức Phật Thích Ca. Và đức Phật tâm linh chính là nơi sâu thẳm của con người, là nơi ta tìm được ý nghĩa của đức Phật. Vấn đề của con người là vấn đề niềm tin, mối người chúng ta cần có một niềm tin đức Phật. Trong vấn đề niềm tin, chính là niềm tin cũng là điều quan trọng vì nếu chúng ta có niềm tin và tin hết lòng nhưng nếu đức Phật niềm tin sai chỗ, chúng ta chỉ kinh nghiệm đau đớn và tuyệt vọng.

Nhiều người trước đây đã tin tưởng vào những chuyện huyền bí, những phong trào mà họ nghĩ rằng sẽ đem đến cho họ lý tưởng sống tốt đẹp, đã phải thất vọng vì bao nhiêu công lao, sức lực, bạc tiền đã đổ vào cho lý tưởng đó mà cuối cùng chỉ đi đến đâu.

Vấn đề của con người thật ra rất đơn giản. Tất cả chúng ta đều biết rằng con người chúng ta không tự nhiên mà có mà phải có một Đức Phật tạo ra đó là Phật Thích Ca, là Ông Trời, là Đức Phật mà trong thâm tâm mỗi người chúng ta đều biết, đều công nhận. Ông Trời đó muốn cho con người chúng ta sống trong an bình, hạnh phúc chứ không phải sống trong khổ đau. Nhưng con người với ý chí tự do mà Thiên Chúa phú ban, đã sống theo tự do đó cho mình muốn riêng tư, không còn hòa hợp với chương trình và ý định của Thiên Chúa, do đó mà con người phải gặp hái hậu quả tự nhiên là khổ đau.

Cái khổ đau đó là phát xuất từ việc xa lìa nguồn cội là Thiên Chúa, là Ông Trời. Như cành cây lìa gốc, không còn sự sống, chúng ta sống trôi giạt giữa dòng đời và giữa hoàn cảnh đó, Thiên Chúa đã vào đời, mang lấy hình hài, thân xác, thân phận con người, gánh chịu hình phạt để dành cho con người, để giúp thoát con người.

Vấn đề của con người là vấn đề tội lỗi không gì khác hơn là xa lìa gốc, xa lìa nguồn sống. Chúa Giê-xu đã giáng trần để đem con người trở lại nguồn sống đó. Và đức con người được cứu

sống, Chúa Giê-xu phải chết. Chúa chết thay cho chúng ta, chịu hình phạt thay cho chúng ta. Thánh Kinh dạy, “Không có máu đổ ra thì không có ơn tha tội.” Thật vậy, nếu máu của Chúa Giê-xu không đổ ra vì tội của nhân loại, nhân loại sẽ không bao giờ kinh nghiệm được ơn tha tội của Thiên Chúa.

Tuần lễ này là tuần lễ thay đổi các दिन trong giới vì toàn thể nhân loại là tội nhân, đều chịu lãnh bản án hư vong đời đời và bản án cũng đang được thi hành trong đời sống hiện tại với những đau khổ, ray rứt, bất an. Những bất công ai trong xã hội loài người, bất công thời đại nào mà rằng tâm hồn tiếp nhận nên thay thế của Thiên Chúa, nhận mình là tội nhân, tin rằng Chúa đã đổ máu trên thập giá để cứu mình. Tất cả những người đặt lòng tin nơi Thiên Chúa như vậy đều sẽ kinh nghiệm ơn tha tội, và cứu rỗi. Một khi đã kinh nghiệm ơn tha tội, đời sống của những người đó sẽ được biến đổi, không phải bằng công đức hay sức riêng, nhưng bởi sức mạnh và sự sống của Chúa tái tạo trong tâm hồn. Như một hạt giống được gieo vào lòng đất, chết đi rồi thì đó nảy mầm, phát sinh sự sống thế nào, thì cũng vậy, người đặt lòng tin nơi Thiên Chúa cũng sẽ kinh nghiệm ơn cứu rỗi thông qua một sự sống tràn đầy trong tâm hồn.

Lễ Phức Sinh năm nào cũng nhúng vào Mùa Xuân, mùa hoa lá đâm chồi, nảy lộc phô bày một sức sống mới sau những tháng mùa đông giá lạnh. Sự sống trong Chúa Giê-xu cũng vậy. Chúa đã chịu chết vì tội của nhân loại nhưng Chúa cũng đã phục sinh vì Ngài cảm sống chết trong tay. Chúa chịu chết vì nhân loại để bản án tội lỗi được thi hành, nhưng Chúa cũng đã sống lại để mình chứng Ngài chính là Đức Chúa Trời và cũng để đem báo cho chúng ta về đời sống viên mãn trong Ngài. Như một đội tiếp quân cầm quân vượt thung lũng trở về đoàn quân được gọi về, rồi cũng chính vì đội tiếp quân này được phục hồi, cảm đoàn quân chiến thắng. Chúa Giê-xu chính là vị tiếp quân chiến thắng đó và chúng ta là toàn dân, là đạo quân của Ngài, tiếp tục theo Ngài để kinh nghiệm niềm vui chiến thắng.

Tội lỗi đã bị đánh bại qua cái chết và sự phục sinh của Chúa Giê-xu, theo Chúa, đặt niềm tin nơi Chúa, chúng ta kinh nghiệm được niềm vui chiến thắng đó. Con người trải bao thời đại đã khước phục được tất cả, nhưng trở nên chiến sau cùng là chính bản thân, ta không chiến thắng được vì bản tính tội lỗi. Chúa Giê-xu đã chiến thắng tội lỗi bằng sự chết và sự phục sinh của Ngài. Chúa đã chiến thắng nên chúng ta cũng có thể chiến thắng khi chúng ta hòa làm một với Chúa bằng đức tin. Sự sống của Chúa sẽ chan hòa trong đời sống chúng ta và chúng ta sẽ kinh nghiệm được một cuộc sống đầy ý nghĩa, tươi mới như Mùa Xuân Phức Sinh. Bản mưu vẽ vào cái thời mới của mùa Xuân cứu rỗi hay cứ sống mãi trong cái buồn rầu, giá lạnh của Mùa Đông tội lỗi? Mời Bản liên lạc với chúng tôi để có kinh nghiệm về đời sống mới trong Chúa Phức Sinh.

Mục sư Nguyễn Thế

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành